

Urolige og Ustyrlige dertil, hvortil Anstalterne ville være haardt fristede. Derimod foreslaar han at sende følgende Klasser dertil: 1) Alle dem, der ikke lide af Sindssygdom i Ordets mere stringente Betydning, men af andre Hjernesygdomme, komplicerede tidevis eller kontinuerende med psykiske Symptomer, altsaa alle de ikke faa herværende Idioter, Epileptikere, Apoplektikere, Syfilitikere o. s. v. 2) Alle de fruiliggende Patienter, der have været her i mere end 10 Aar. 3) Alle dem, der lide af erhvervet fuldt udviklet Sløvind, førre et næsten kun vegetativt Liv, løvende Marerne hen paa deres bestemte Plads, ligegyldige for Alt undtagen deres Mad og deres Seng. 4) Dem, som enten aldeles ingen Slægtninge have, eller hvilke Slægtningene under de mange Aars Løb lidt efter lidt ganske have slaaet Haanden af, saa at Ingen mere spørger til dem eller sørger for dem." St. Hans Hospital har 636 Patienter, og af disse mener Overlægen efter den af ham opstillede Klassifikation, at der kan være Tale om at bortsende 242 til en Evakuationsanstalt som den i Viborg paatænkte, hvilken han dog betragter blot som en midlertidig Indretning, indtil de Sagkyndige naae til Enighed om noget Andet og Bedre.

Principalt foreslaar han en ny Anstalt i Fyen, beliggende enten ved Nyborg eller Middelfart, af samme Beskaffenhed som de alt bestaaende, og subsidiært tvende nye Pleieanstalter ved Bordingborg og Marhus.

Udvalget vilde under ingen Omstændigheder finde det rigtigt at sende Patienter af den under Nr. 2 og 4 betegnede Art til Viborg, hvilket heller ikke kan være Lovforslagets Mening. Derimod nærer man i og for sig ingen Betænkelighed for de andre to Klassers Bedkommende og efter det Indhold, Udvalget foreslaar at give Paragraf 4, vil der ogsaa tildels blive Plads for saadanne Personer. — Overlægen ved Distrikternes Sindssygeanstalt, Professor Jensen, antager, at den foreslaaede Evakuationsanstalt vil være et stort Gode for de alt bestaaende Anstalter, ligesom den i det Hele vil kunne komme til at svare til sit Formaal: at være et godt Asyl for den ulykkelig stillede Del af Mennekeheden. Han hævder med Styrke, at saalænge „de Syge“ endnu ere istand til at kunne nyde Noget af de Resourcer, med hvilke Staten har udstyret Sindssygeanstalterne, saalænge vilde det ikke være rigtigt at sende dem til en Evakuationsanstalt. „Saalænge en Uhelbredelig endnu kan nyde nogen af disse“ — siger han — „kan paavirkes saaledes, at han kan glædes ved en, om end kun lille Del af disse, eller bedrøves ved at undrages dem, mener jeg, at hans Plads er i de store bestaaende Anstalter. — Naar han synker under dette, naar Forholdene om ham ikke bevæge ham i noget Maal, naar han ved sit søndersplittede Forestillingsliv, sin ødelagte Dømmekraft, sin totale Sløvhed for Indtryk ikke længere har andre For-

dringer til Livet end Tilfredsstillelsen paa behørig Maade af de primitive Fornødenheder, Næring, Varme, Renlighed, Solig, passende Tilsyn — eller for at betegne Gruppen af pathologisk, naar han er i de senere Stadier af Dements eller i Imbecillitet — behøver hans Plads ikke længere af humane Grunde at være i de store Statsanstalter, men han kan finde passende Forpleining i et Depot.“ — Af saadanne Sindssyge indeholder en større kombineret Anstalt altid en Del . . . . Overfyldningen med slige Uhelbredelige hæmmer derfor Afgangen til Anstalten, standser den Circulation imellem Afdelingerne, der er saa nødvendig, og kan der anbringes en større Afledning paa en Gang og en mindre aarlig fra disse Afdelinger ved en Evakuation til et Depot, saa er der gjort ikke Lidet for, at Helbredsanstalterne kunne fungere i nogen Tid paa en forhaabentlig tilfredsstillende Maade“. — Bordingborg Anstalt tæller ialt 378 Individuer. Af dette Antal kan der efter Overlægens Mening uden Skade for dem selv sendes 40 til Viborg, og han antager, at der paa samme Maade kan afgives 15 a 20 Patienter aarlig.

I Marhus Anstalt findes for Liden 412 Patienter, af hvilke 100 befinde sig paa det Trin af Sindssygdommen, som ovenfor er udviklet af Professor Jensen, og som det derfor vilde være en Indbring for Anstalten at blive befrieede for. Hr. Overlæge Selmer synes forøvrigt ikke om Planen, men da det mere er af ydre end af indre Grunde, at han er derimod — saafom Beliggenheden, Omgivelserne osv., — skal Udvalget ikke opholde sig derved.

Hans kritiske og oplysende Bemærkninger til den første Bygningsplan ere omtrent i deres Helhed bleve tagne tilfølg. Efter det saaledes Ansørte tror Udvalget at burde tilraade Thinget at vedtage Lovforslaget, naar det begrænses saaledes, at ingen Patient maa oplages i den nye Anstalt, medmindre han enten i Forveien har været paa en af de bestaaende Anstalter, er erklæret af Overlægen der ikke alene for uhelbredelig, men tillige for at være nedsynken i et saadant Sløvind, at han ingen Bevidsthed har om sine Omgivelser, eller der foreligger lignende Vidnesbyrd fra en autoriseret Læge. Dog maa Udvalget finde det billigt, at der fortrinsvis tages Hensyn til dem, som enten ere eller have været paa en af de bestaaende Anstalter. Udvalget finder det rigtigst, at det bliver bestemt i selve Loven, at Anstalten kun er for Saadanne, og stiller derfor Indbringingsforslag i den antydede Retning. — Naaget vi saaledes ikke skulde benægte, at den nye Anstalt nok kan komme til at svare til sit Formaal, saa havde vi dog hellere set, at der var blevet anlagt en hel ny Anstalt i Fyen — eller tvende nye Pleieanstalter, eller muligvis de saakaldte Kolonier, som ere bragte i Forslag af Professor Jensen; men da enhver af disse Planer vil tage en ikke kort Tid, inden den kan